

CANDICE
CARTY-WILLIAMS

KVINE

2020
BRITISH BOOK
AWARDS
METŲ KNYGA

SUNDAY TIMES BESTSELERIS

TYTO ALBA

CANDICE
CARTY-WILLIAMS

KVINĖ

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Vytautas Petrukaitis

VILNIUS 2020

Candice CARTY-WILLIAMS
QUEENIE
Scout Press, New York, 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2019 by Candice Carty-Williams
© Vytautas Petrukaitis, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020
Iliustracijos: Gerrel Saunders
Dizainas: Orionbooks

ISBN 978-609-466-516-5

1 SKYRIUS

Kvinė:

Esu ant lėktuvo dabar.
Norėčiau, kad būtum čia...

Išjungiau mobilųjį ir toliau žiūrėjau į lubas, bet paskui vėl jį įjungiau ir nusiunčiau dar „xx“. Tegu Tomas žino, kad nesu tokia bejausmė, kaip jis mane kaltina.

– Ar galėtumėt pasislinkti sėdmenimis iki paaat kėdės krašto? – paklausė gydytoja man pasislinkus jai arčiau veido. Garbės žodis, nežinau, kaip ginekologai įsigudrina ką nors ten pamatyti.

– Prašom giliai įkvėpti!

Ji tai pasakė truputį per žvaliai ir nė neišspėjusi įkišo į mane, kaip man pasirodė, mažiausiai ergonomišką pasaulyje dildo ir ėmė sukioti lyg žaidimų svirtį. Uždėjusi šaltą delną man ant pilvo kas kelios sekundės spūstelėdavo sučiaupdama lūpas kaskart man sucypus. Norėdama atitraukti dėmesį nuo tokių manipuliacijų manyje pasižiūrėjau į mobilųjį. Jokio atsakymo.

– Tai ką jūs veikiat... Kvine? – žvilgtelėjusi į mano kortelę paklausė gydytoja.

Jai dar negana, kad tiesiogiai žiūri man į vidų? Jai dar *reikia* žinoti, ką veikiu dieną?

– Dirbu laikraštyje, – atsakiau pakeldama galvą, nes man atrodė, kad tai būtų mandagu.

– Šaunus darbas!

Ji maigė toliau, vėl sugrūdusi tą daikčiuką.

– Ką darot tame laikraštyje?

– Dirbu „Kasdieniuose skaitiniuose“. Kul... oi!.. tūros skyriuje. Publikacijos, recenzijos ir...

– ...technologijų skyriuje? Logiška, – tarė ji.

Pasikėliau ant alkūnių norėdama ją pataisyti, bet susilaukiau pamačiusi, kokia susirūpinusi ji atrodo. Žvilgtelėjau į slaugytoją už jos, ši atrodė *ne mažiau* susirūpinusi, tada vėl į gydytoją. Ji vis dar atrodė susirūpinusi. Savo pačios veido nemačiau, bet spėjau, kad jame atsispindėjo jų abiejų išraiška.

– Luktelkit akimirką, mes tik... Aša, ar galėtum pakviesti čia daktarą Smitą?

Slaugytoja išskubėjo lauk.

Praėjo daug nemalonių minučių, kol slaugytoja grįžo su kitu gydytoju, žmogumi, kuris atrodė visiškai iš kitų neišsiskiriantis, kaip galėjai numanyti iš pavardės.

– Pasižiūrėkim iš arčiau... – tarė daktaras Smitas pasilenkdamas ir įdėmiai pažiūrėdamas man tarp kojų.

– Kas negerai? Negalit jos rasti? – paklausiau sunerimusi, kad spiralė turbūt įaugo man į gimdą – panašiai nerimaudavau, kad kiekvienas tamponas, kurį kada nors įsidėjau, tebėra manyje.

– Ką manai, Rėjau? – gydytoja paklausė kolegos.

– Ko gero, reikės pasikviesti čia daktarą Elisoną, – atsakė daktaras Smitas atsitraukdamas ir įsispręsdamas rankomis į klubus.

– Mačiau, koridoriuje valytojas valo vėmalus – kodėl nepasikviečiat ir jo pasižiūrėti? – paklausiau visų trijų ligoninės medikų, spoksančių į ultragarso vaizdą.

– Ė! Žiūrėkit – spiralė štai ten! – tarė apžiūrą pradėjusi gydytoja, rodydama dėmelę ant mano gimdos atvaizdo ekrane, susijaudinusi lyg žmogus, ką tik atradęs naują planetą. Pajutusi palengvėjimą, atsilošiau ginekologinėje kėdėje.

– Ar galėtumėt užsimesti drabužius ir pasėdėti laukiama-jame? Mes tik greitai pasitarsim ir vėl jus pakviesim.

– Niekada, nieku gyvu nepasitikėk Dvyniu.

Sudribau ant kėdės šalia tetos Megės.

– Še, – tarė ji atkišdama buteliuką antibakterinio rankų gelio.

Išspaudė truputį man į delną ir, vos tik gelį įtryniau, sugriebė man ranką, kad geriau suvokčiau jos mintį. Maniau, kad ateidama kartu Megė, kaip tvirto būdo suaugusioji, mane nuramins, bet ji tik užkrėtė mane obsesiniu švaros poreikiu.

Mėginau sutelkti dėmesį į apsilaupiusią Ginekologijos skyriaus lentelę ant sienos, kad nustočiau traukusi ranką iš jos gniaužtų.

– Juk žinai, kad netikiu astrologija, Mege.

Ji suspaudė mano ranką tvirčiau, sakyčiau, nelyginant bausdama. Išvadavau delną ir susidėjau rankas ant krūtinės, pasikišdama delnus po pažastimis, kad ji vėl jų nesugriebtų.

– Jūsų karta netiki niekuo, – pareiškė teta. – Bet paklau-

syk, ką tau sakau, tai tavo pačios labui. Dvyniai moka tik imti. Jie atims iš tavęs viską, paliks tave be nieko. Jie niekaduos, nieku gyvu tau neduos, nes tu jiems nerūpi, jiems rūpi tik jie patys. Ir jie paliks tave palūžusią, susmukusią ant grindų. Mačiau tai atsitinkant milijoną kartų, Kvine.

Moteris priešais iškėlė delną į lubas ir pritariamai sumykė.

– Kaip žinai, vengiu *visų* vyrų, išskyrus mūsų Viešpatį ir Tėvą, nes neturėjau jiems laiko nuo 1981-ųjų, bet patikėk manim, saugotis turi Dvynių. Susidėsi su vyru, gimusiu birželį, ir nemalonumų neišvengsi.

Surizikavau įsiterpti: „Bet Tomas gimė birželį!“ ir bemat pasigailėjau.

– Štai! Būtent! Ką aš tau ir sakau! – sušuko Megė. – Ir malonėk pasakyti, kur jis? – klausiamai į mane pažiūrėjo. – Tu čia, ligoninėje, o jo niekur nematyti!

Prasižiojau sakyti, esą ne visi tam tikru metu gimę vyrai yra vienokia ar kitokia šia žeme vaikštanti Liuciferio atmaina, bet kaip visada norinti iki galo išgvildinti temą Megė turėjo dar ką pridurti. Vis žmonių gausėjančiame laukiamajame ji toliau garsiai pamokslavo man (ir visiems aplinkui sėdintiems); man buvo pernelyg neramu dėl to, kas darosi mano gimdoje, kad bent kiek klausyčiausi, bet moteris priešais mus agresyviai linksėjo galvą ir spoksojo į kaštoninį Megės peruką taip, tartum šis bet kurią akimirką galėtų nukristi.

– Ar Princas nebuvo Dvynys? – paklausiau. – Beveik neabejoju, kad jis gimė birželį.

– Princas – tegul ilsisi jis ramybėje – buvo Princas, – atsakė Megė žiūrėdama man tiesiai į akis. – Astrologija netiko ir netinka Princui... jei susidėsi su Dvyniu, pasigailėsi. Jiems

patinka vaikytis, patikėk manim. Vaikydamiės moterį jie jaučiasi stiprūs, jiems gera ir jie mano turintys tikslą gyvenime. Visi žinom, kad jeigu vyras neturi tikslo, jis jaučiasi bevertis. Bet Dvyniai – visai kas kita, – su pagarbią baimę keliančiu entuziazmu aiškino toliau Megė. – Kai jie galiausiai sugauna moterį, ją meta. Meta, tarsi niekada jos nė *nepažinoję*. Dvyniams nesvarbu, ką jie įskaudina, koku žmogumi turi pasinaudoti, per kokį žmogų turi perlipti, jie to, velniai rautų, nė nepastebi.

– ...ar tikrai kalbi ne apie baltaodžius vyrus, Mege? – prisimerkdama paklausiau. Jos taikinys man pasirodė pernelyg konkretus.

– Suprask, kaip nori, – tarė ji susidėdama rankas ant krūtinės ir sučiaupdama lūpas. – Tareisi radusi baltaodį gelbėtoją. Dabar pažiūrėk, kas iš to išejo!

Megė – didi moteris. Visais atžvilgiais. Kas savaitę ji užsisako naują ir dar didesnę nuostabą keliantį peruką, jai nepatinka juodi drabužiai, nes per daug slegia, ir vienu metu ji turi vilkėti daugiau negu vieną derinį net tada, kai krapštos po namus, nes „Jėzus nori, kad gyvenimas būtų spalvotas“. Tas liguistas spalvų poreikis yra duoklė trumpai jos menininkės karjerai, karjerai, per kurią ji nesukūrė nieko, išskyrus reklaminių triukšmą aplink save. Be to, Megė itin religinga, bet kuo mažiau apie tai bus kada nors pasakyta, tuo geriau. Mano teta ir senelė religiją visada naudoja kaip pagali visiems parbloškinti, tad susimąstydama apie ją ilgiau negu sekundę svarstyčiau kažką, kam laiko neturiu.

Sėdėjau ant savo suolo krašto, kad šį kartą ligoninės darbuotojams nereikėtų balsu šaukti mano pavardės.

– Kodėl jie negali domėtis, kas esu, kai aš išeisiu? – paklausiau Megės mėgindama nutraukti jos svaičiojimus. – Kokios taisyklės?

– Kas tavim domisi? – paklausė ji manęs.

– Galbūt kas nors laukiamajame? – tyliai atsakiau.

– Nesi jokia įžymybė, Kvine, – atsakė Megė. – Nebūk tokia paranoikė.

– Kvine Dženkins! – užriaumojo ta pati slaugytoja.

Patapšnojau Megei per kelį parodydama, kad tuoj eisiu vidun, ir pašokau; ji nesiliovė tauškusi.

Slaugytoja neatsakė į mano šypseną, tik švelniai uždėjo ranką man ant peties ir nusivedė steriliu koridoriumi atgal į kambarį, kuriame dvokė, lyg kas būtų išpylęs butelį chlorkalkių.

Nervingai žvilgtelėjau į kampe dūzgiančią ultragarso aparatą.

– Daiktus galit pasidėti ten, – rodydama kėdę prie durų tarė slaugytoja. Antrą kartą, tik šįsyk galbūt labiau, norėjau, kad ant tos kėdės sėdėtų *Tomas*, bet neturėjau laiko gailėtis, nes slaugytoja į mane spoksojo, tad numečiau ant jos krepšį.

– Gal galite nusimauti pėdkelnes ir apatinius ir užkelti kojas ant atramų, o aš pakviesiu gydytoją.

– Vėl? – paklausiau užversdama galvą it kokia paniurusi paauglė.

– Taip, malonėkit, – ir išėjo iš kambario.

Verčiau būčiau apsimovusi treningo kelnėmis dėl dviejų priežasčių: nes aš su jomis gyvenčiau, jei galėčiau, ir nes su pėdkelnėmis tiek vargo. Norint jas užsimauti reikia pusiau šokti, pusiau kraipyti, ir tai turėtų būti daroma tik kartą per

dieną, niekam kitam nematant. Išsitraukiau mobilųjį norėdama nusiųsti žinutę geriausiai draugei, kuri šią popietę tikriausiai darė ką nors ne tokio siaubingo.

Kvinė:

Darse. Jie antrą kartą nori mane apžiūrėti! Tas instrumentas bus pabuvojęs manyje daugiau kartų negu Tomas per kelias pastarąsias savaites

Į kabinetą parlėkė gydytoja, greita moteris geromis akimis, kurios aiškiai buvo mačiosios daugybę išsigandusių moterų. Ji labai lėtai kalbėdama paaiškino turinti dar kartą kai ką patikrinti. Aš atsisėdau.

– Ko jūs ieškot? – paklausiau. – Sakėt, spiralė ten.

Užuot atsakiusi, ji užsimovė lateksines pirštines, tad aš atsiguliau.

– Gerai, – tarė ji patylėjusi ir mane stumtelėjusi. – Norėdama išgirsti antrą nuomonę, paklausiau dar vieno gydytojo. O pasižiūrėjusi dar kartą... ar įmanoma, kad buvot nėščia, Kvine?

Vėl atsisėdau; mano pilvo raumenys išsigąs, kad aš taip dažnai mankštinuosi.

– Atleiskit, ką jūs turit galvoje?

– Na, – tarė gydytoja žiūrėdama į ultragarso prietaiso vaizdą, – atrodo, kad būta persileidimo.

Pakėliau prie burnos ranką pamiršusi, kad kažką joje laikiu. Mobilusis išsprūdo iš pirštų ir nukrito ant grindų. Nekreipdama dėmesio į mano reakciją gydytoja toliau žiūrėjo į ekraną.

– Kaip tai? – paklausiau. Žūtbut norėjau, kad ji pažiūrėtų į mane, pripažintų, kad ši žinia galėjo mane kaip nors paveikti.

– Pastoti galima ir naudojantis įvairia kontracepcija, – paaiškino ji man šaltai, vis dar įsmeigusi į ekraną akis, kurios man anksčiau atrodė geros. – Diduma moterų tiesiog to nežino. Na, spiralė bent jau padarė savo darbą.

Jai išėjus, dar ilgai gulėjau ant ginekologinės kėdės.

★

– Judviejų vaikai bus gražūs, – tarė Tomo senelė įsmeigusi į mus akis iš kitapus stalo. Džoisė sirgo katarakta, bet atrodė, kad vis dar mato ateitį. – Gražia, švelnia ruda oda, kaip tavo Kvine, tik šviesesne. Kaip gardi kava su pienu. Ne per daug tamsi! Ir žaliomis kaip Tomo akimis. Puikiais kaip tavo plaukais, Kvine, tamsiomis blakstienomis, bet gražia tiesia Tomo nosimi.

Apsidairiau – ar dar kas nors prie stalo pritrenktas to, ką ji pasakė, bet, matyt, tai buvo priimtina.

– Nemanau, kad galima rinktis kaip iš elektroninių nuotraukų, Džoise, – pasakiau vartydama rankoje pipirų malūnėlį.

– Gerai sakai, – pripažino Džoisė. – Labai dėl to gaila.

Vėliau, kai gulėjome lovoje, padėjusi knygą pasisukau į Tomą.

– Kuo bloga *mano* nosis?

– Ką nori pasakyti? – paklausė Tomas, visą dėmesį sutelkęs į kažkokį straipsnį apie techniką, kurį skaitė savo mobiliajame.

– Tavo senelė. Per vakarienę ji sakė, kad būsimas mūsų kūdikis turėtų paveldėti tavo „gražią tiesią nosį“.

– Nekreipk į ją dėmesio. Ji tiesiog sensta, – padėdamas mobilųjį ant staliuko prie lovos atsakė Tomas. – Tavo nosis graži ir daili. Ko gero, man labiausiai patinkantis tavo veido bruožas.

– Ką gi... ačiū, – tariau vėl imdama į rankas knygą. – Tikėkimės, mūsų vaikai neturės jokių dirglių mano bruožų.

– Sakiau „daili“, ne „dirgli“. Be to, man labiau patiktų, jeigu mūsų vaikai daugiau panėšėtų į tave negu į mane – tavo veidas įdomesnis už mano. O tavo nosį aš *myliu* beveik taip pat, kaip myliu tave, – tarė Tomas pirštu bakstelėdamas į aptariamą atsikišėlę.

Jis pasislinko, kad galėčiau įsikniaubti į jį ir nors niekada nesijausdavau saugi, bent jau tą akimirką pasijutau kiek saugesnė.

– Vadinasi, apie tai galvojai? – paklausiau žiūrėdama į jį.

– Apie tavo nosį? Be abejo. Manau, tavo nosis labai graži.

Jis padėjo smakrą man ant kaktos.

– Ne, apie mūsų vaikus. Apie būsimus kūdikius.

– Taip, aš viską suplanavau. Po šešerių metų, kai turėsime namą, o aš būsiu nusitempęs tave prie altoriaus, mes turėsime vaikų, – šypsodamas atsakė Tomas. – Trys – tinkamas skaičius.

– Trys?

– Vienas būtų savanaudis, o du visuomet varžysis, bet kai turi tris, jie galės rūpintis vienas kitu, vos tik vyriausiajam sueis aštuoneri.

– Gerai, gerai. Trys kavos spalvos vaikučiai, bet kavos su pienu, tiesa? Kaip įsakė tavo senelė.

Kvinė:

Sveikas, Tomai

Kvinė:

Ar skaitai mano žinutes?

Kvinė:

Paskambinsiu tau pakeliui
namo

Kvinė:

Turiu užsukti į vaistinę
nusipirkti vaistų

Kvinė:

Jeigu reikia, kad parneščiau
ko nors namo, pranešk

Sėdėjau koridoriuje spoksodama į sudužusį savo mobiliojo ekraną ir laukdama Tomo atsakymo. Praėjo kelios minutės ir galop grįžau į laukiamąjį. Eidama prie Megės, girdėjau ją kalbant:

– Vieną dieną, jau prieš daug metų, buvęs mano vyras man pasakė, kad nulėks benzino, ir žinai ką? Jis nesirodė penkiolika valandų! Jam grįžus pasakiau: „Terensai, kur gavai benzino? Škotijoje?“ – patylėjo, kad poveikis būtų didesnis. – Po to liečiau jam nešdintis. Man reikia prižiūrėti mažylę, man reikia apmokėti sąskaitas – negaliu kęsti jokio vyro ne-

sąmonių, – Megė nutilo ir pasitaisė krūtinę. – Jam išsidanginus kitą dieną nuėjau pas gydytoją ir pasakiau: „*Klausykit, užriškite mano kiaušintakius, daugiau aš negimdysiu!*“ Kaip Dievą myliu. Tai, kurią turiu, dabar penkiolika, per ją man vienos bėdos. Jai rūpi vien kosmetika, berniukai, dirbtinės blakstienos ir kelti filmukus į jutubą. Mano mama ne tam atvyko iš Jamaikos – ne tam, kad jos anūkė vėjais leistų savo išsilavinimą, – susidėjo rankas ant krūtinės, vėl nuleido. – Einu į bažnyčią ir meldžiuosi, meldžiuosi už save, už savo dukrą, už dukterėčią. Man telieka viltis, kad Jis klausosi, Marina.

Kaip čia atsitiko, kad teta ir ši nepažįstamoji jau kreipiasi viena į kitą vardu? Ne taip ilgai manęs čia nebuvo. Klestelėjau prie tetos. Priešais sėdinti Marina smarkiai kinkavo galvą, nors Megė baigė kalbėti.

– Ką jie sakė? – paklausė Megė vėl imdama rankų gelį.

Mėginau išsisukti nuo jos klausimo.

– Tikrai nieko! Moteriškos bėdos, ir tiek.

– Kokios moteriškos bėdos?

Megė – pirmos kartos jamaikietė, taigi moteris, turinti teisę į informaciją apie kitus.

– Moteriškos bėdos, ir tiek! – atsakiau nutaisydama, kaip tikėjau, įtikinamą šypseną.

Mudvi su Mege stovėjome autobusų stotelėje priešais ligo-ninę. Ji kalbėjo apie kažką, į ką nelabai kreipiau dėmesį, nes žiūrėjau viršun į tris milžiniškus daugiaaukščius šiuolaikiškus pastatus, dunksančius priešais, tokius aukštus, kad tamsūs debesys beveik slėpė jų stogus. Atkraginusi galvą, tikėdamasi, kad jeigu šitaip pakankamai ilgai ją išlaiky-

siu, ašaros, kurių buvo pritvinkusios akys, nepradės riedėti skruostais.

– Kvine, ką sakė ta gydytoja? – teta prisimerkusi spitrijo į mane. – Nepatikėsiu tauškalais apie „moteriškas bėdas“. Man teks traukte iš tavęs traukti?

Kodėl aš pamaniau, kad man pavyko pakeisti temą?

– Ji norėjo pažiūrėti į gimdos kaklelį, Mege, – atsakiau vildamasi, kad ji liausis mane kamantinėjusi. – Atseit jis per siauras?

Ji pažiūrėjo į mane susierzinimo, paskui didžiulės nuostabos iškreiptu veidu.

– Nesupratau? Ar būtina daryti man gėdą? – pro sukąstus dantis paklausė ji apsidairydama. – Mes *viešumoje* nekalbam apie savo *apačias*.

– Bet aš ir nesakau *makštis* – sakau *gimdos kaklelis*, – paprieštaravau.

Ji smarkiau sučiaupė lūpas.

– Tiek to. Autobusas atvažiavo!

136-ojo maršruto autobusas šliaužė Luišamo Aukštąja gatve; kol jis nuvažiuodavo vieną metrą, Megė spėdavo ištarti šimtą žodžių.

– Žinai, anais laikais, kai mama čia atvyko, juodaodėms moterims įdėdavo kontraceptinius implantus ir spirales mums nė nepasakę, kad negalėtume pastoti, – pakreipė galvą. – Kad nustotume daugintis. Žinok, tai tiesa! – kilstelėjo antakius. – Pažįsti mamos draugę Glendą, kuri juodai ją apvalgo, kai apsilanko? Tai štai: *ji* negalėjo pastoti daugybę metų ir nenumanė kodėl. Taigi pradėkim nuo to, kad tau

apskritai nereikėjo to *daikto*, politinė ir fizine prasme. Tu nežinai, ką jis tau daro.

Ji kalbėjo taip įsijautusi, kad milžiniški plastikiniai auskarai barškėdami atstojo akompanimentą jos tarškėjimui.

– Su tokiais daiktais juodaodžių moterų kūnai veikia prastai. Esi apie tai skaičiusi? Sutrinka medžiagų pusiausvyra, mūsų melaninas nesugeria šviesos – o *tai* atsiliepia kankorėžinei ir posmegeninei liaukai. Be to, mes *tinstam*.

Megė nutilo norėdama paskambinti Dianai, tad aš pamėginau paskambinti Tomui. Pirmus tris kartus aiškiai girdėjau pypsėjimą, bet dabar buvau nukreipta į balso paštą. Buvo po šešių; jis jau turi būti baigęs darbą.

– Vis dar neatsiliepia? – paklausė Megė.

– Ką? – pažvelgiau pro langą. – Kas – Tomas? Taip, atsiuntė žinutę, kad pasimatysim namie.

Ji suprato, kad meluoju, bet artinosi mano stotelė, tad nebegalėjo kamantinėti.

– Ar tikrai nenori eiti su manim į bažnyčią sekmadienį? Ten visi laukiami. Net tu, su ta *spirale*. – pažiūrėjo į mane akių kampučiu. – Dievas išgelbės net didžiausias ištvirtėles...

Aš pavarčiau akis ir atsistojau.

– Paskambinsiu tau rytoj, – atsakiau, tada nulėkiau per autobusą stengdamasi nepaliesti jokio daikto ar padaro ir išlipau.

Stovėjau modama tetai, kol durys užsidarė ir autobusas nuvažiavo. Šeimos reikalai. Jie tik erzina ir gaišina žmogų.

Kai parėjau namo, bute buvo šalta. Prisileidau vonią, išsirangiau iš drabužių. Suraukiau nosį pamačiusi lipnią medžiagą po ultragarso tyrimo, prilipusią prie mano kelnaičių klyno, ir mečiau jas į skalbinių krepšį. Susiriečiau ir atsisėdau ant vonios krašto. Kraujuoti nustojau, bet diegliai nepraėjo.

Aprišau plaukus skarele ir įlipau į vonią. Atsisėdusi į vandenį ėmiau baksnoti sau į pilvą susiraukdama, kai pataikydavau į skaudžias vietas. Kodėl taip atsitiko? Man dvidešimt penkeri, kūdikio aš neturėsiu. Akivaizdžiai. Bet būtų buvę malonu turėti pasirinkimą. Kontraceptinė priemonė manyje rodo, kad nenorėjau sulaukti kūdikio, taigi taip, pasirinkau negimdyti ir neauginti vaiko, bet esmė kita.

– Ar būčiau buvusi tam pasirengusi? – balsu paklausiau savęs glostydama pilvą.

Mano mamai buvo dvidešimt penkeri, kai pradėjo lauktis manęs. Manau, tai viską pasako apie tai, kokia nepasirengusi būčiau. Atsigulčiau aukštiekninka ir mano kūną apėmė stingulys, kai šaltą odą apgaubė karštas vanduo.

Vidurnaktis, o Tomas vis dar neparėjo namo. Užmigti negalėjau, nes atrodė, kad gimda stengiasi ištrūkti iš kūno, tad surinkau kelias dėžes ir bendrajame kambaryje ėmiausi vynioti ir į jas krauti savuosius pusę daiktų, kad bent jau atrodytų, neva aš netrukus kur nors išvyksiu. Stiklinis sniego rutulys iš Paryžiaus iš pirmųjų mudviejų su Tomu atostogų; komišškai šlykštus porcelianinis asiliukas iš Ispanijos iš antrųjų atostogų kartu; ir turkiškas akies pavidalo amuletas iš trečiųjų atostogų. Rūpestingai suvyniojau šiuos mūsų santykių prisiminimus, suvysčiau juos į laikraščių sluoksnius ir užsanda-

rinau lipniąja juosta. Tada perėjau prie lėkščių, paskui prie puodelių, bet tuomet stabtelėjau ir išėmiau iš dėžės asiliuką. Išvyniojusi padėjau atgal ant židinio atbrailos. Jeigu ir ketinu palikti kokį priminimą apie mudviejų santykius, tai šito daikto nenorėsiu savo naujajame būste. Vyniojau toliau, kol pani-
rau į popieriaus ir lipniosios juostos beprotybę, lioviausi tik tada, kai paėmiau nuo indų džiovvyklos du puodelius – vieną su iškilia raide T, kitą – su K.

*

– Kam tau tiek daug *daiktų*? – paklausė Tomas pasirem-
damas į kartoninę dėžę su užrašu „Įvairūs 7“ ir šluostyda-
masis nuo kaktos prakaitą. – Aš teturiu keletą džemperių su
gobtuvais ir dvi poras kojinių.

– Nežinau, gal pati nepastebėjau, kaip ėmiau juos kaup-
ti? – atsakiau suimdama delnais jo veidą. – Bet tu norėjai su
manim gyventi, taigi dabar turėsi gyventi su visu tuo.

– Gerai, aš nieko nesigailiu, – bučiuodamas man į kaktą
atsakė Tomas. – Kvine, kaip žmogaus, kuriam tenka kilnoti
dėžes, tavo kakta labai sausa.

– Taip, galbūt, bet aš ne kilnoju, o rūšiuoju, – atsakiau
jam. – Ir įsitikinu, kad dėžės su užrašu „Virtuvė“ yra virtu-
vėje.

– Jeigu eisi į virtuvę, tai gal bent gali išvirti arbatos?

– Taip, dabar, kai apie tai užsiminei, gudrioji tavo mergi-
na ką tik rado dėžę su arbatiniu ir eidama čia atsinešė pieno
ir arbatos maišelių, – atsakiau. – Tik nežinau, kur puodeliai.

– Pažiūrėk mano kuprinėje. Mama nupirko mums puo-
delius. Sakė, kaip įkurtuvių dovaną.

Koridoriuje suradau Tomo kuprinę, o ją pravėrusi pamatiau dvi dovanų dėžutes, abiejose – po baltą puodelį. Išplovusi užplikiau mums arbatos; kadangi šaukštelio nebuvo, karštus arbatos maišelius išgriebiau pirštais.

– Kaip tu nenusiplikai pirštų? – paklausė Tomas įeidamas į virtuvę su kažkokia dėže po pažastimi.

– Nusiplikau, tik apie tai nekalbu, – atsakiau paduodama jam karštą puodelį. – Jie puikūs – kur ji juos gavo?

– Nenumanau, – gurkštelėdamas arbatos atsakė Tomas.

– Pala – tavo su K, – susigriebusi siekiau puodelio.

– Šitas bus mano, – atsakė jis patraukdamas jį į šalį, kad nepasiekčiau. – Kaip ir *tu esi* mano, – pridūrė Tomas mane apkabindamas.

– Žinai, kad ir koku tonu būtum tai pasakęs, būtų skambėję šiurpiai ir savininkiškai.

– Šiurpus ir savininkiškas, – Tomas gurkštelėjo arbatos ir nusijuokė. – Ar ne šiomis savybėmis iš pradžių tave ir patraukiau?

*

Kroviau daiktus, kol nebeliko jėgų ir užmigau ant sofos apsisivertusi per daug metų sukauptais menkaverčiais daiktais, kurių man tikriausiai nereikės toliau vežiotis per savo gyvenimą. Kai kitą rytą pabudau miegamajame bjauriai čirškiant žadintuvui, Tomas vis dar nebuvo grįžęs. Sėdusi į metro važiuoti į darbą susiriečiau skausmui pervėrus pilvą. Kažkokia moteris padavė man plastikinį maišelį tardama: „Jeigu ruošiatės vėmti, tai gal bent jau į jį? Niekas nenori matyti vėmalų tokį ankstų rytą.“

Įspūdinau pavėlavusi, įsijungiau kompiuterį ir visą rytą dirbtinai šypsojasi. Televizijų programos buvo supainiotos su klubų programomis, tad paprašiau Li viską sutvarkyti, kol nepastebėjo mūsų viršininkė Džina. Vieną dieną jis lieps man pačiai atlikti savo darbus, bet kol aš klausausi, kaip su menkiausiomis smulkmenomis pasakoja apie stringančią jo vaikino Dono didžėaus karjerą, daug ką man atleidžia.

Vidurdienį priėjau prie Darsės rašomojo stalo, pilko metalinio doko tyliame raštinės kamputyje, kuriame ji įsikūrusi su Tyliąja Džine, seniausia pasaulio ir „Kasdieniuose skaitiniuose“ ilgiausiai dirbančia skyriaus redaktore. Ši vaiduokliškai išblyškusi lieknutė moterėlė, netinkanti prie stilingo naujienų leidinio estetikos, rodės, manęs nekenčia, nors nė karto su manim nesikalbėjo. Tiesą sakant, nesikalbėjo su niekuo.

– Laba diena, Džine, – pasisveikinau nulenkdama galvą.

Ji nepatenkinta kažką burbtelėjo, paskubomis linktelėjo, paskui įsijungė stebėtinau patrauklias ausines. Uždėjau abi rankas Darsei ant galvos ir ėmiau pinti jos tankius, sunkius rudus plaukus – laimė, jai šis užsiėmimas pasirodė toks pat malonus kaip man, tad į kadruų skyrių aiškintis kviečiama nebūsiu.

– *Būk gera*, nesustok. Tai *ištis* labiausiai raminantis dalykas, – tarė ji. Pažiūrėjau į jos ekraną ir ėmiau balsu skaityti, ką ji kuria.

Saimonai, negali tikėtis, jog aš perkonfigūruosiu savo norus ir poreikius, kad jie būtų priimtini tau. Žinodamas, kad mano gyvenimo etapas yra ne toks kaip tavo, užuot tai supratęs, beveik naudojiesi tai kaip ginklu...

Tyloji Džinė pažiūrėjo į mus ir atsiduso kaip retai balso stygas panaudojantis žmogus netikėtai garsiai.

– Kvine! Prašyčiau gerbti mano privatumą! – pyktelėjo Darsė pasiskūsi į mane. Žydros jos akys žiūrėjo kiaurai mano rudas. – Ė... Kas ne taip?

– Daug kas, – sudejavau trenkdama galvą į jos pertvarą taip garsiai, kad Tyloji Džinė pašoko ant kėdės.

– Gerai, eime – nagi! – sučiulbo ji atsiprašomai pažiūrėdama į Džinę, tada mane pakėlė ir išsivedė.

Nors Darsė mane pažįsta visai trumpai, ji turi geriausią nuojautą iš visų mano geriausių draugių. Mes drauge dirbame ir kiekvieną savaitgalį leidžiame viena su kita šnekėdamos pastaruosius pusketvirtų metų, vadinasi, viena kitą pažįstame geriau negu pačios save.

Ji labai graži, tokio pat rožinio gymio, kaip ir jos požiūris į gyvenimą, ir yra panaši į vieną iš tų karo meto merginų, kurių nuotraukas vyrai kariškiai bučiuoja prieš miegą. Galėtum pamanyti, kad tokie estetikos dalykai šiais laikais nesvarbūs, bet Darsė sugeba jais pasinaudoti.

Darsė įgrūdo mane į liftą, teko užminti koją vyrui, kurio iki tol nebuvau mačiusi. Jis vilkėjo tvido švarką ir nešiojo akinius, per didelius veidui, kuris man būtų pasirodęs gražus, jeigu nebūčiau galvojusi vien apie dūžtančią širdį. Jis pažiūrėjo į mane ir prasižiojo pasiskūsti, bet tik spoksojo, o galop nuleido akis į savo mobilųjį.

– Viskas bus gerai, Kvine, – sušnabždėjo Darsė apkabindama mane per pečius.

– Tu net nežinai, kas negerai, – sukuždėjau jai, – taigi negali to sakyti.

Liftas nuburzgė į pirmą aukštą, ir mes pabirome lauk; žo-

džiai apie liūdesį, išdavystę ir pametimą lėkė man iš burnos pusantro šimto kilometrų per valandą greičiu.

– Tiesiog nežinau, ką daryti! Viskas jau taip seniai siaubingai blogai, Darse. Tiesiog negaliu atsitokėti, – skundžiausi jai. Kuo labiau mane erzino kvaila mano padėtis, tuo labiau spartėjo mano žingsnis. – Mes kivirčijamės kiekvieną mielą dieną dėl absoliučiai visko tiek, kad jis savaitgaliais ėmė grįžti namo pas tėvus, kai darosi *ne juokais* blogai, lieka ten per šio kiadienius ir važinėja traukiniu į darbą ir atgal! Iš Piterboro! Galop šį savaitgalį, kai mes labai rimtai susikibome, jis man pasakė, esą jam reikia atokvėpio ir kad, jo nuomone, aš turėčiau išsikraustyti.

– Oho! – Darsė susiraukė. – Jis rimtai? Ar tik iš pykčio?

– Darse, nė velnio nenumanau. Mes nemiegojom visą naktį, kalbėjomės, riejomės ir aš sutikau trims mėnesiams išsikraustyti – tada galėtume iš naujo viską apsvarstyti.

– Kodėl kraustytis turi tu, kai jis gali apsistoti pas savo tėvus? Juk tu tokios galimybės neturi.

Darsė įsikibo man į parankę.

– Jis sakė, kad išgali gyventi toliau tame bute, nes mano, tik pradėjusios dirbti, atlyginimas yra niekas, palyginti su jo kietuoliška sumauto žiniatinklio plėtotojo alga.

– Tu čia jį cituoji? – pasibaisėjusi paklausė Darsė.

– Jo požiūris į pinigus visada buvo toks, taigi neturėčiau stebėtis, kad panaudoja jį prieš mane.

Darsė smarkiau prispaudė mano ranką prie savęs.

– Tiesiog nesuprantu, kodėl jis negali būti geresnis. Jis juk žino, kad jį myliu, – suniurnėjau. – Kokio šūdo jis to nemato?!

Mano keiksmas buvo nepriimtini viešojo maitinimo įstaigoje, taigi Darsė išsivedė mane iš valgyklos į mažytį parką

šalia mūsų raštinės. Sakyčiau, galima vadinti jį parku, nors iš tikrųjų tai tėra lopinėliai drėgnos žemės ir nuogų šakų aplink beveik vien betoną, bet malonu turėti kai ką panašaus į žalumą Londono viduryje. Nuo žvarbaus spalio oro gynėmės susiglaudusios ant medinio suoliuko, kuris pavojingai sverdėjo, ypač kai mano gestikuliacijos ne juokais jį išmėgindavo.

– Jis žino, kad turiu *keistenybių, visada* žinojo, tai kodėl negali to suprasti? – pažiūrėjau į Darsę tikėdamasi atsakymo, bet kalbėjau toliau, jai nespėjus ištarti žodžio. – Viskas galėtų būti gerai. Mes išsiskiriam, aš trumpam išsikraustau, išsiaiškinu, kas dedasi mano galvelėje, paskui, po kelių mėnesių, viskas vėl gerai, aš grįžtu ir mes esam laimingi amžinai.

– Kaip skirtingų odos spalvų Rosas ir Reičel? – paklausė Darsė.

– „Draugai“ – vienintelė analogija, kurią įstengei sugalvoti? – atšoviau. – Iš tikrųjų ten net nebuvo nė vieno juodaodžio.

– Manau, tu tiesiog turi duoti jam truputį laiko ir truputį laisvės. Kai išsikraustysi, jis suvoks, kaip sunku, kai tavęs nėra šalia, – atsakė Darsė.

Jai visada svarbiausia – kaip išspręsti problemas, o tai maloni priešingybė mano impulsyvumui ir negebėjimui visko apgalvoti.

– Judu miegate kartu?

– Ne, nors aš ir stengiausi, – atsidusau. – Jis mano, kad tai netikęs sumanymas. Jau mėnuo nesimylėjom.

Darsė susiraukė.

– Tai mane žudo. Norėčiau, kad viskas būtų gerai, – pasakiau padėdama galvą Darsei ant peties. – Kas, jeigu tai pabaiga?

– Tai ne pabaiga! – patikino mane Darsė. – Tomas tave

myli, tiesiog jam skaudu. Jums abiem skauda, nepamiršk to. Dėl viso šito išsiskyrimo jo išdidumas subyrės į šipulius. Vyrai nemėgsta prisipažinti neįstengę ko nors, o ypač išsaugoti santykių. Kartą pasiūliau Saimonui skirtis, o jis atsakydamas užsisakė tris seansus pas savo psichoterapeutą ir įsivėrė žiedą į antakį. Padėtis pasitaisys, – Darsė padėjo galvą ant manosios. – Ė! Beje, ką vakar tau sakė lignoninė? Na, žinai, kai apžiūrėjo tuo aparatu?

– Viskas gerai, – nemačiau prasmės jai viską sakyti. – Tai tik stresas ar kažkas panašaus.

– Bet Tomas ėjo su tavim, tiesa?

– Ne, sekmadienio vakarą jis grįžo į Piterborą. Nuo to laiko jo nemačiau, o jis neskambino.

– Juokauji? – suklykė Darsė. – Gal tau reikia porą naktų praleisti pas mudu su Saimonu? Tave vis dar kamuoja tie pilvo skausmai? Mes galėtume tave prižiūrėti.

– Ne, man viskas gerai, – atsakiau.

Skausmo nebejutau, bet jį pakeitė kažkas kita, kažkoks sunkumas, kurio negalėjau tiksliai apibūdinti.

Norėdama prastumti šiek tiek laiko prieš parsirasdama namo prie savo byrančių santykių likučių, pakeliui nuvažiavau į Brikstoną nusipirkti jamaikietiško ragaišio, vildamasi, kad sugebėsiu vėl sužadinti apetitą mėgstamu skaniu, bet ne visai sveiku valgiu. Užlipau laiptais iš metro ir viršuje atsistojusi gaudžiau kvapą.

Pasukusi į turgų ėmiau čiaudėti nuo gatvės prekyautojų deginamų smilkalų kvapų. Peršokusi įtartinę balą nuvingiavau tarp tūkstančių, kaip man visuomet atrodydavo, žmonių.

Nusigavusi į Brikston Vilidžą, nuėjau keliu į „Karibų“ kepyklą, kuri mano prisiminimuose įsirėžė po šeštadienio apsipirkimų su senele. Pasukau už kampo ir nuėjau tiesiai į kepyklą, bet vietoj jos prieš mane išdygo labai moderni greitojo maisto užkandinė, pilna jaunų porų. Visi vyrai vilkėjo spalvingus, gerokai per didelius marškinius, o jų draugės – spalvingus, gerokai per brangius apsiaustus.

Susiraukiau ir grįžau iš kur atėjusi, sukau už vieno kampo po kito ieškodama ir įtikinédama save, kad susapnavau kepyklą ten buvus, kol grįžau prie užkandinės. Minutę stovėjau mėgindama prisiminti ten kada nors ėjusi.

*

– Labas, labas, kaip laikaisi, Sjuze?

Mano senelė šypsojosi apkūniai jamaikietei už prekystalio. Visoje kepykloje kvepėjo labai saldžiai. Bet ne šleikščiai saldžiai – cukrumi, šiluma ir kažkuo pažįstamu. Pasistiebiau pirštų galiukais ir žvalgydamasi pamačiau, kaip švarutėlė balta prijuostė aptempusi jos minkštą, apvalų pilvą.

– Gerai, ačiū tau, brangioji, o tau viskas gerai? – atsakė moteris žybtelédama man auksiniu dantimi. – O mažoji taip išaugo!

– Per daug išaugo! – atsakydama sukudakavo mano senelė.

Pažiūrėjau į ją ir susiraukiau.

– Ko nutaisi tokį veidą? Ji tik sako, kad tu augi, – patikino mane iš galinio kambario išėjęs senyvas jamaikietis.

– Ji *pernelyg* jautri, Piteri, – senelė atsainiai numojo į mane ranka. – Šiaip ar taip, duok man ragaišį – ne tą, aną didįjį. Ne,

ne, patį *didžiausią*. Štai tą – ir du jamaikietiškos duonos kepalus, vieną imbierinį pyragą ir paprastą mažą pyragą mano vyrui – kad šypsena nušvistų surūgusiame jo veide.

Moteris šypsodama padavė man milžinišką rudo popieriaus maišą su kepiniais.

– Turi padėti senelei, ji gyvens ne amžinai.

– Kodėl Sjuzė tokia bjauri? – mums išeinant piktokai sukuždėjo senelė. – Kartais jamaikiečiai būna *pernelyg* familiarūs.

*

Šiam prisiminimui patvirtinus, kad neklystu, įgavusi naujo ryžto nuėjau į žuvų krautuvėlę priešais.

– Atleiskit? – kreipiausi į žuvų pardavėją, kai šis metė į dubenį aštuonkojus iš vitrinos. – Ar priešais buvo kepykla?

Parodžiau ranka į greitojo maisto užkandinę, kurios neoninės šviesos atsispindėjo ant kitų krautuvėlių ir kioskų. Ant daugelio metalinių jų žaliuzių pastebėjau užrašus UŽDARYTA arba PERSIKĖLĖME.

Pardavėjas nieko neatsakė.

– Iš priekio buvo tamsiai žalia, o vitrinoje gulėdavo duona? Neprisimenu pavadinimo, – kalbėjau toliau stengdamasi nežiūrėti, ką veikia aštuonkojai, kalbėdama apie kadaise mėgtą valgį.

– Nebėra, – galop atsakė pardavėjas metęs dubenį ir šluos-tydamasis rankas į prijuostę. – Neišgalėjo apmokėti nuomos. Tada įsikėlė šie žmonės.

Rankos mostu parodė užkandinę.

– Ką?! – aiktelėjau. – Kokio dydžio ta nuoma?

Kaip ji galėjo išaugti tiek, kad žmonės, kurie buvo priversti atsikelti būtent čia, į Brikstoną, čia įsikurti ir sudaryti bendruomenę, buvo išstumti ir užleido vietą kažkokioms stambių korporacijų palaikomoms užkandinėms?

Jis patraukė pečiais ir nuėjo į šalį. Neperšlampami jo batai cypsėjo kaskart žengiant žingsnį šlapiomis grindimis.

*

Kvinė:

Tomai, ar būsi šįvakar namie?
Pranešk

Stovėjau autobusų stotelėje. Pilvą vėl ėmė raizyti skausmas. Susilenkiau, giliai įkvėpiau, o man atsitiesus priešais mane sustojo juodas BMW ir iš jo sulig kiekvienu taktu į mane trinkelėdavo bosai. Nusileido keleivio pusės langelis ir iki manęs prasiskverbė kvapnūs dūmai. Žengtelėjau atgal.

– A, didžiastrėnė! – nusijuokė pažįstamas balsas.

Tai buvo mano senas kaimynas Adis, nedidukas ir labai gražus pakistanietis. Jo ūsai ir barzda buvo tokie tvarkingi, kad atrodė kirpti lazeriu.

– Kaip laikosi tavo subinytė nuo tada, kai iš čia išvykai? Jau pasiruošusi man? – vėl nusijuokė.

– Adi! Liaukis! – pasakiau susigėdusi žengdama prie automobilio. – Žmonės tave girdi!

Nuo tos akimirkos, kai įsikėliau į tėčio namus, Adis be atvangos prie manęs kabinėjosi iki prašmatnių pakistanietiško savo vestuvių su mergina, su kuria aštuonerius metus draugavo, ir po jų. Kaskart, kai su juo susidurdavau, kalbėda-

vo labai dalykiškai ir nepaprastai ilgai apie tai, kad juodaodės moterys esančios uždraustas vaisius musulmonams, bet daugiausia jis man plepėdavo apie didelius juodus užpakalius.

– Leisk tave pavežti, – jis nusišypsojo. – Tik jeigu nevemsi. Mačiau, kad buvai susilenkusi.

– Ačiū, nereikia, jaučiuosi gerai, – atsakiau ir patvirtindama savo žodžius iškėliau nykštį.

– Tuomet lipk į mašiną, man iš paskos atvažiuoja autobusas.

Jis pasilenkė savo sėdynėje ir atidarė keleivio dureles.

Prasižiojau norėdama atsisakyti dar kartą, bet baisus skausmas man pakirto kojas. Įlipau į BMW.

– Saugok odą! – įspėjo jis. Dar nebuvo girdėjusi jo kalbant tokiu aukštu balsu. – Šios sėdynės gamintos pagal užsakymą.

Vos man uždarius dureles, Adis nulėkė taip greitai, kad pasijutau, lyg būčiau perkrovų simulatoriuje.

– Leisk man bent užsisėgti saugos diržą, – pasakiau už sėdynės jo grabinėdama.

– Nebūtina, su manim tu saugi.

Jis vėl nusišypsojo ir uždėjo delną man ant šlaunies. Žybtelėjo storas sidabrinis jo vestuvinis žiedas.

– Adi, – pasakiau atitraukdama jo delną. – Abi rankas ant vairo!

– Taigi kaip *sakiau*, – pradėjo jis, – ar tas storas užpakalis man pasiruošęs? Žinai, jis atrodo padidėjęs.

– Jis lygiai toks pat, koks buvo, Adi.

Ko aš įlipau į tą automobilį? Būtų buvę geriau, jei būčiau tiesiog susmukusi toje autobusų stotelėje.

Kišenėje suzvimbė mobilusis. Jį išsiėmusi perskaičiau ekrane Tomo žinutę ir man sugnybo širdį.

– Negaliu atsibusti ir nebebūti juodaodė, Džaneta. Negaliu įeiti į kambarį ir nebūti juodaodė, *Džaneta*. Ar autobuse, metro, darbe, valgykloje. Garsi, akiplėšiška, įžūli, pikta, rėksnė, vaidinga, priekabi. Išvardijau visus įprastus savo apibūdinimus lenkdama pirštus.

CANDICE CARTY-WILLIAMS (Kendisė Karti-Viljams) – rašytoja, išgarsėjusi savo pirmuoju romanu bestseleriu „Kvinė“. Jis iškart buvo įtrauktas į *Goodreads* 2019 metų knygų trumpąjį sąrašą, tapo *Sunday Times* bestseleriu ir *British Book Awards* metų knyga. Kritikai ją apibūdina kaip „nepaprastai gyvą“, „nuginkluojančiai sąžiningą“ ir „drąsiai

politišką“. Ir tai tiesa. Tačiau romane visko kur kas daugiau. Jame yra pati Kvinė – dvidešimt šešerių metų juodaodė (tai svarbu), vienijanti britišką ir jamai-kietišką kultūras, tačiau iki galo savęs nepriskirianti nė vienai. Ji dirba dienraščio kultūros skyriuje, gyvena Pietų Londone ir jos gyvenime viskas siaubingai komplikuota. Darbe ji nuolat turi stengtis prilygti baltiesiems vidurinės klasės bendradarbiams, kurie net nesusimąsto apie savo įgimtas privilegijas, – ten niekas nenori nė girdėti Kvinės pasiūlymų rašyti apie *Black Lives Matter* judėjimą. Tačiau tie patys bendradarbiai ir dauguma aplinkinių neatsisakytų įspūdingos išvaizdos Kvinės kaip sekso objekto. Aišku, jos asmeninis gyvenimas irgi visiškai sujauktas. Išsiskyrusi su ilgamečiu draugu, ji ima desperatiškai ieškoti meilės ir paguodos ten, kur jos negali būti. Tačiau Kvinė – kandi, ryški, pikta, sąmojinga ir nepaprastai pažeidžiama moteris – sugeba kapstytis iš katastrofiškos situacijos, į kurią pati save įstūmė...

Nepaprastai juokingas ir kartu tragiškas pasakojimas apie gyvenimą, meilę, šeimą ir rasę privers jus pritariamai linkčioti, nes kartais kiekviena moteris įžvelgs turinti Kvinės savybių. Juoktis iš Kvinės sarkastiško humoro. Verkti iš užuojautos ir niršti dėl to, kaip kvailai ir neatleistinai Kvinė bando sugriauti savo gyvenimą. Neįprastai atviras ir sąžiningas romanas apie kiekvieną iš mūsų – moterį, gyvenančią XXI a. pasaulyje ir bandančią jame susivokti.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt